02/12/2020

Μνήμη του Αγίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου

/ Βίοι Αγίων

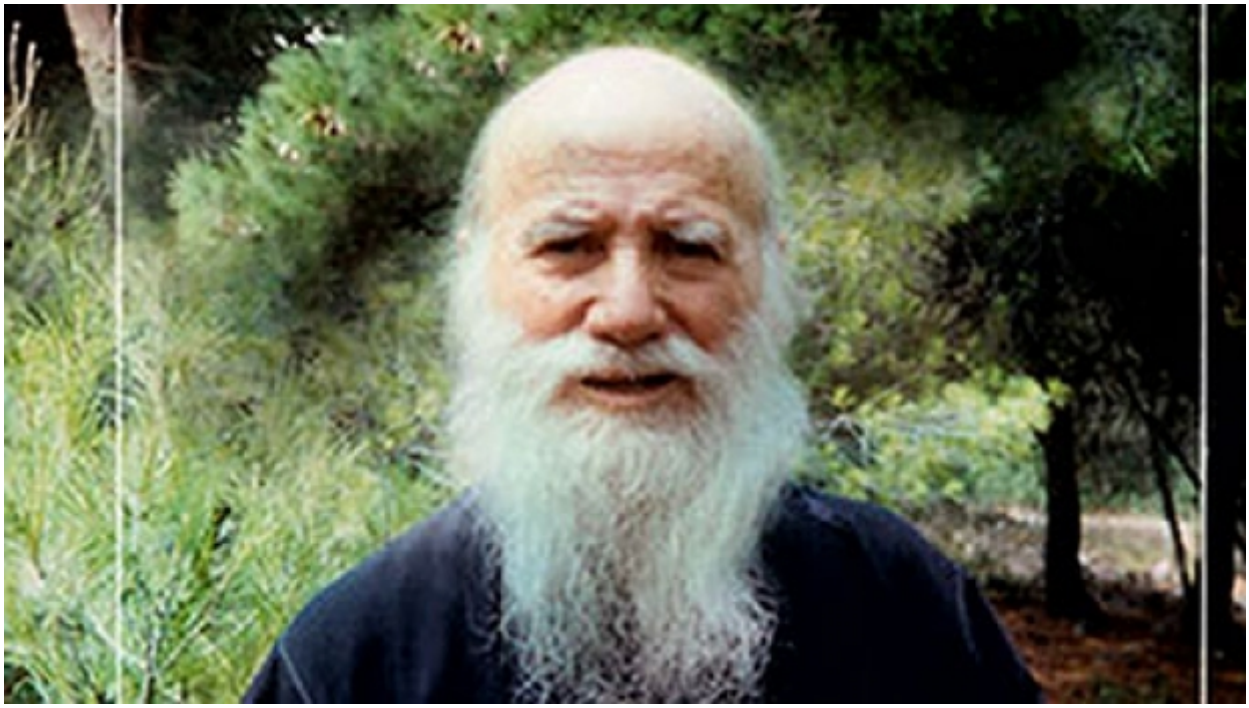

Σήμερα, 2 Δεκεμβρίου, η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου.

Ο Άγιος Πορφύριος γεννήθηκε το 1906 από ευσεβείς και πολύ φτωχούς γονείς στον Άγιο Ιωάννη Καρυστίας Ευβοίας. Στο σχολείο πήγε μέχρι Β΄ Δημοτικού. Τα γράμματα, όπως μου είπε, τα έμαθε διαβάζοντας το Ευαγγέλιο και τα λειτουργικά βιβλία της Εκκλησίας.

Ο πατέρας του είχε πάει να δουλέψει στη διώρυγα του Παναμά, για να συντηρήσει την οικογένειά του. Κι ο μικρός Ευάγγελος -αυτό ήταν το όνομα του Γέροντα- δούλευε στα χωράφια και έβοσκε τα λιγοστά πρόβατά τους στις πλαγιές του χωριού. Εκεί διάβαζε και το Βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτη. Τόσο πολύ τον συνεπήρε η αγία μορφή του Οσίου, που άρχισε να σκέπτεται να τον μιμηθεί.

Μικρός καθώς ήταν, 13-14 ετών, βρήκε τον τρόπο και έφυγε για το Άγιον Όρος. Οι απόπειρες να φτάσει στο Άγιον Όρος, για να ασκητέψει, είχαν ξεκινήσει μόλις από τα 12 του χρόνια! Όταν τελικά τα κατάφερε, εγκαταστάθηκε στα Καυσοκαλύβια και έγινε υποτακτικός σε ένα κελί, σε δύο πολύ καλά και αυστηρά Γεροντάκια. Έζησε μαζί τους 5-6 χρόνια, έμαθε την καλογερική, την «άκρα» και «χαρούμενη»

όπως έλεγε, υπακοή, την καθαρή αγάπη του Θεού και δέχθηκε -άδολο και αγνό παιδί όπως ήταν- το διορατικό χάρισμα. Όμως αρρώστησε άσχημα, και ο Θεός έδειξε ότι ήθελε να τον «μεταθέσει» στον κόσμο, για να μπορέσει να φωτίσει τους ανθρώπους με τη χάρη που είχε, να τους εμπνεύσει, να τους παρηγορήσει, να τους καθοδηγήσει. Έτσι, γύρισε στην πατρίδα του την Εύβοια, όπου εγκαταβίωσε στο Μοναστήρι του Αγίου Χαραλάμπους στο Αυλωνάρι. Εκεί θεραπεύθηκε.

Σε ηλικία 20 ετών συναντήθηκε με τον Αρχιεπίσκοπο του Σινά Πορφύριο, ο οποίος θαύμασε για τα ουράνια χαρίσματα του νέου Μοναχού και τον χειροτόνησε πρεσβύτερο, δίνοντάς του το όνομά του: Πορφύριος. Φανταστείτε ότι περιέγραψε στον Αρχιεπίσκοπο την Ιερά Μονή του Σινά με λεπτομέρειες, χωρίς ποτέ να την έχει επισκεφθεί!

Όταν η Ι. Μονή του Αγίου Χαραλάμπους έγινε γυναικεία, εγκαταστάθηκε στην Ι. Μ. Αγ. Νικολάου Βάθειας Ευβοίας.

Το 1940 ήρθε στην Αθήνα, όπου διορίσθηκε εφημέριος στον Ιερό Ναό του Αγίου Γερασίμου, στην Πολυκλινική, κοντά στην Ομόνοια. Εκεί υπηρέτησε 33 χρόνια το Θεό και τους ανθρώπους, ζώντας στην ταπεινή αφάνεια και μεγαλουργώντας για τη δόξα του Θεού. Αφού, να σκεφθείτε, βοήθησε χιλιάδες ανθρώπους να βρουν την ειρήνη του Θεού. Ακόμη και τους γιατρούς βοηθούσε με τις χαρισματικές του διαγνώσεις και πολλούς ασθενείς θεράπευε με τη χάρη του Θεού. Και όλα αυτά τα έκαμνε, ο αγράμματος για τον κόσμο, π. Πορφύριος, που ήξερε όμως άριστα τα άγια γράμματα του Θεού. «Ο πανσόφους τους αλιείς αναδείξας».

Όταν πήρε τη σύνταξη του από τον Άγιο Γεράσιμο, έζησε μερικά χρόνια στον Άγιο Νικόλαο Καλισσίων Πεντέλης και τελικά κατέληξε στο Μήλεσι της Μαλακάσας, κάπου 39 χιλ. από την Αθήνα, στο δρόμο για τη Λαμία, και άλλα 5 χιλ. στο δρόμο προς Ωρωπό, όπου έζησε το ίδιο ταπεινά, παλεύοντας με τις αρρώστιες του, που του χαρίσθηκαν από την αγάπη του Θεού ως «σκόλοψ τη σαρκί, ίνα μη υπεραίρηται».

Ο τόπος εκείνος έγινε αληθινό προσκύνημα. Επεδίωκε ο Γέροντας την αφάνεια, και ο Θεός τον δόξαζε. «Ο κόσμος -θα γράψει αργότερα- με πήρε από καλό και όλοι φωνάζουνε ότι είμαι άγιος. Εγώ όμως αισθάνομαι ότι είμαι ο πιο αμαρτωλός άνθρωπος του κόσμου … και παρακαλώ όσοι με έχετε γνωρίσει να κάνετε προσευχή για μένα».

Ο Γέροντας έφυγε από τη ζωή ταπεινά στο κελί του, στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, στις 2 Δεκεμβρίου 1991. Είχε την εσωτερική πληροφορία ότι το τέλος ήταν «εγγύς» και ήθελε να πεθάνει ταπεινά, μακριά από τον κόσμο,

μέσα στη γαλήνη του Θεού. Κανείς δεν πληροφορήθηκε το θάνατό του, παρά μόνο οι κελιώτες των Καυσοκαλυβίων. Η κηδεία του έγινε ταπεινή, απέριττη, καλογερική, μέσα στο ειρηνικό και σεπτό περιβόλι της Παναγίας.

Από το βιβλίο «Γέροντος Πορφυρίου Ιερομονάχου Ανθολόγιο Συμβουλών»
Εκδόσεις: Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Μήλεσι Αττικής